

Съдружници

Валхала беше ярко осветена и отвътре се носеше глъчка. Няколко гласа пееха неприлична войнишка песен на латински, въпреки че на входа беше изрично написано: „Императорска сбирка“. Нищо не пречеше, разбира се, на императорите да пеят каквото си искат, макар някои поизискани да настояваха за по-елитни четения. Обикновено им минаваше към третата чаша нектар или каквото там пиеха, но се беше стигало до поетичи дуели в началото, преди да се регулира минималният градус на божествените напитки. Един категорично беше заявил, че това неговото е кръчма, а не дамски салон, та така. За късмет присъстващите императрици или носеха яко на пиене или въобще не се появаха. Тяхното отсъствие не се забелязваше особено на фона на гласовитите валкирии. Те бяха цял сонм и това беше нещо като руска рулетка, каква ще ти се падне на поредната сбирка. Иван Асен се почеса по добре сресаната брада и зачака вечно закъсняващите си двама братя. Макар да имаше множество двойки императори, които бяха братя, тройките и по-големите формации бяха рядкост и не пропускаха случая да влязат тържествено като изстребители на парад. Къде се бяха запилели тези двамката, се зачуди Иван Асен.

Вратата на Валхала се отвори с трясък и оттам излетя една двуостра брадва, предхождана от валкирия. Явно на валкирията не и беше за пръв път, защото тя успя не само да се отдръпне от траекторията на оръжието, но и да отнесе на безопасно разстояние Иван Асен. Той примигна и се взря в разплаканите очи на девичата. Валкириите бяха мъжки момичета, не плачеха нито над люти рани, нито над люти чушки. Трябваше нещо да се е случило такова, че далеч да излиза зад рамките на обикновените военни ужасии. Като човек, женен два пъти, Иван Асен тези неща ги отбираше.

- Какво е довело до скръбния ти образ, девице? – попита той благо.
- Учебната програма, царю честити, учебната програма! – проплака валкирията.
- Че и за валкирии ли имате учебна програма, аз мислех, че е професия по призвание, нещо като гадателките и магистралните труженички, не че искам да ви обидя, но трябва на девичата това да и идва отвътре, не може да се научи как да се справяте с герои в смъртния и посмъртния им час...
- Не нашата програма, макар че и при нас има постоянни курсове за квалификация, с тези нови оръжия, все ми напомня за РИО...
- О, вие сте бразилка? – галантно демонстрира географски познания царят. – Досега не съм имал удоволствието да ме носи бразилска валкирия.
- Не, не, РИО, това е Районен Инспекторат по образованието, в България, аз там съм учителка, и понеже съм много бойна, та ми предложиха тук да си доработя като валкирия за точките за пенсия. Ама пусто сърце не трае, от време на време слизам долу в моята училищна стая, и после ... – валкирията извади от ризницата си една носна кърпа с размер на средна покривка и попи рукналите си сълзи.
- Е, защо се убивате така, ами сега е ред на младите да учат децата на разумното, доброто и вечното, сигурно като говорят те, вие си спомняте как като млада учителка сте говорили същото...

- Не съм! Аз такова нещо не мога да кажа! И то за вас... – валкирията се разрази в нов поток от хълцания и клетви, люти като чушки кози рог, ама Мариновани.
- Какво за мен, - засегна се Иван Асен. – Че не съм бил толкова лош, та да ме попържат долу, хем в нашата си държава.
- Само да ги чуете, царю честити, само да видите новите учебници! Там пише, ... не, не мога ... пише, че вие с брат ви сте били съдружници.
- С кой ми брат сме били съдружници? – леко се обърка владетелят.
- С Теодор-Петър, ама едни му викат Теодор, други му викат Петър, та не се разбира колко братя имате.
- Как така съдружници? Това е държава бе, аланкоолу, не фирмичка някаква! Съвладетели сме, не съдружници! Калоян като какво го пишат, като младши партньор? Или че сме го дали като бордери на византийците? А, ето го Петър, иде с Калоян. Сега ще им кажа, те да ви кажат!
- Извини ни, бате, че окъсняхме... – започна най-малкият брат, но беше прекъснат.
- Туй, че окъсняхте, може и за добро да е било. Виж тук госпожата какви ги разказва! – Иван Асен бързо предаде новината. Петър и Калоян кипнаха с прословутия Асеновски темперамент.
- Кой е този, който кара децата да учат таквази глупост? Това ще да е някой византиец, дете ненавижда нашия род и иска да ни принизи като ни изкара прости търговци! – размахваше ръце Петър.
- Не ще да е византиец този ирод, той ще да е куманин, това от на жена ми племето, всичките са такива, гледат те в очите и те лъжат, с копие не успяха, а сега с учебник пробват! Не им стига тоя срам, дето при меч и пръстен с печат, моите кости ги признаха за истински заради цвъкано от муха, ами сега и тези търгаши в храма. Като научат другите, представяте ли си за какво мезе ще ни вземат!

В този момент от Валхала излезе излезе червен като рак Крум Страшний и запрятайки ръкави се запъти към валкирията. Тя писна уплашено и се опита да избяга, но Калоян, нали беше дългорък, я хвана за плитката.

- Дръж я, сега ще и скина кожата! Така да ме изложи пред колегите! Големи ми били задните части, че и ориентацията ми не била такава, а онакава. Че като се ухили оня мазник Никифорчо, да съм бил казал тогава, щели били сме да се разберем, иде ми пак да му скина черепа, тамън от яд си праснах чашата в земята...
- Какво рече тя за задните ти части?
- Не съм аз! – отново зариде валкирията, - така пише в учебника "Със задните си части хан Крум запушил Върбишкия проход, а с предните изненадал Никифор отзад."
- Ето, ето, това какво е! – Крум Страшний извади меча си с недвусмислени намерения.
- Чакай, то и ние от време на време тъй постъпвахме с вестносеца, дето носи лоши вести, но тук май има по-голям проблем! Държавата е поставена на карта, пфу, на учебник! По-добре да кажем благодаря и да видим какво може да се направи. Ето, госпожата е тук само да си доработи точките за пенсия, значи работи денем в долния свят. Ще я пратим да

каже на този, дето ги е писал тези глупости, да ги оправи, иначе ние слизаме! Дай първо да я нахраним, че ми се вижда слабичка за таквази мисия.

Госпожа Генова почука почтително на вратата на министъра на просветата. Единствено с Божя воля можеше да се обясни как една обикновена учителка беше стигнала до тази врата. А може би можеше да се обясни със старата тъмно синя учителска манта, която възрастната учителка носеше още от младини. Неопределеният вече цвят на тази учебна униформа се сливаше с почти всички интериори и не будеше съмнение в принадлежността на носещите я към обслужващия персонал. Министърът отвори вратата и се намръщи:

- Можете де дойдете да чистите по-късно, сега съм зает!
- Не може! Иван Асен и Петър едва удържат Крум Страшний да не дойде тук лично!
- Какви ги приказвате, какъв Крум Страшний, какво ще иска една мутра от министерството на образованието!
- Ще иска да си поправите учебниците, за това са ме пратили! Пък ако чуе, че го наричате мутра, може и вие да пострадате!
- Какво, вие ме заплашвате? Това е пълна глупост! Тук имаме такава охрана, че пиле не може да прехвъркне! Вижте, имам на бюрото толкова документи за подписване, нямам време да се разправам с вас!
- Ей сега ще се намери! – Госпожа Генова беше свикнала да укротява неговорчиви ученици.
– Казах ви, първо историческите уроци, после всичко останало!

Очите на министъра станаха като тенисни топки, когато възрастната дама смъкна старата си манта, под която беше валкирийната ѝ униформа. Госпожа Генова не се поколеба – тя метна двуострата брадва и разполови диагонално купчината документи на бюрото. Бравдата беше наточена с особено внимание от викингите, които също бяха попрочели това – онова за себе си в учебниците на горните класове. Викингите се бяха записали на опашката за саморазправа, но понеже не бяха особено забързани, бяха отнесли далечен номер след принадлежащия на Крум номер едно. Те бяха след древните египтяни, след вавилонците, (тези последните бяха дотичали почти едновременно, по съседски), след Наполеон, който беше изпреварил Суворов с едни гърди разстояние и то само защото една чета комити се беше опитала да го възпре. Затова пък в тарапаната норвежците бяха отишли направо при госпожа Генова и я бяха научили как се мята брадва, а Ерик Рижият и се беше извинил за предишната вечер. Даже ескорт и беше предложил, също да я научи да чете и пише руни, но това си беше чист опит за подкуп. При това на дребно. Римската империя се беше съюзила с всичките разпокъсани княжества в последствие и беше пратила направо боен слон, натоварен с най-изискани отрови. Друго си беше италиански подход.